

Pojken och kyrkan

Där uppe satt jag, allra längst upp på toppen. Trots att jag var frustrerad och sorgsen så var jag ändå på ett sätt glad att jag satt där jag satt, på Domkyrkan. Jag såg hela Visby därifrån även fast att det hade börjat att bli mörkt. I hamnen var det många båtar, minst femtio stycken och vattnet under dem speglade ett vackert ljus från solnedgången. Gotlandsbåten hade precis anlänt. Jag såg hundratals människor som tog sig till bussar, bilar eller taxis. Alla människor var ivriga att komma iväg någonstans. På väg hem eller på äventyr, alla hade en destination. Vid stora torget var uteserveringarna fulla och alla åt eller väntade på sin mat. Jag följde med blicken upp mot östercentrum men där kunde jag inte se så mycket eftersom att det var mörkt men jag såg många bilar köra förbi. Där uppe kunde jag se allt. Varenda rörelse och varenda känsla.

Mina tankar stördes ännu en gång av den där rösten. Den hemskaste rösten jag någonsin hört. Den som jag hade tvingas lyssna på i flera timmar nu.

”Det är dags nu, klättra ner!”

Det kunde jag inte, verkligen inte. För jag visste att så fort jag skulle kom ner så skulle dom börja att riva min Domkyrka.

När jag fick reda på nyheten blev jag helt förstörd. Det fanns inget annat att göra en att klättra upp dit. För vem hade lyssnat på en liten pojke? Det dom inte visste var hur mycket kyrkan betydde för mig på alla möjliga sätt. Jag minns hur mamma alltid älskade att gå dit. Hon gick på så många gudstjänster, konserter och dop som hon bara kunde. Vilken anledning som helst för att få vara i kyrkan. Jag frågade henne en gång varför hon älskade den så mycket och hon svarade att det var för att hon kände sig trygg där. Hon kände en gemenskap med människorna där och med Gud. Hon hade hittat en plats där hon hörde hemma. Jag följde ofta med henne dit och jag förstod precis vad hon menade. Det var en helt fantastiskt härlig känsla. Men det bästa av allt var att se henne så lycklig. Jag försökte komma ihåg den lyckan när hon blev sjuk. Då var det sällan hon var glad.

En dag för två år sen kom jag hem efter att jag varit i skolan. När jag kom in hörde jag att mamma var hemma. Jag hörde att hon var ledsen, hon snyftade. Jag gick in på hennes rum och frågade vad som hade hänt. Mamma berättade att hon hade varit hos doktorn eftersom att hon hade haft problem med huvudvärk och hon ville kolla om doktorn visste vad det var. Dom gjorde en massa tester och sen så röntgade dom henne. Dom såg då att hon hade fått en hjärntumör. Mamma sa att tumören hade varit där ganska länge, kanske för länge. Men hon sa till mig att det fortfarande fanns hopp, hon kunde bli frisk igen. Det var dom orden jag tänkte på när allt var så jobbigt. Under läkarbesöken, när hon kräktes och när hennes hår började lossna. När julen kom bodde hon på sjukhus. Hon fortsatte att bli sjukare och jag började tvivla mer och mer på hennes ord. Mamma hade försökt att övertala sin läkare i flera veckor om att hon skulle få gå till Domkyrkan på julaftonsmorgon och hon hade fått som hon ville. Tidigt på morgonen åkte vi dit och mamma var lycklig. Under alla psalmer och sånger log hon. Under hennes sista timmar i livet var hon på den plats där hon kände sig som mest hemma.

Jag hörde sirener som närmade sig. Mannen med den hemska rösten hade ringt brandkåren. När dom kom så hade en brandman tagit sig upp på toppen och han tog ner mig även fast jag protesterade.

"Ryck upp dig lite va? Det ska ju bli supermoderna lägenheter här istället för den här skrothögen" sa mannen med den hemska rösten.

Kyrkan var det enda jag hade kvar av mamma och nu ska den tas bort, rivas och förstöras. Dom ska förstöra mitt enda levande minne av henne för att bygga lägenheter. Det som en gång varit en plats där alla har varit välkomna och där människor kunde känna sig trygga och att det fanns en mening genom allt ont. En plats som har funnits för människor i hundratals år ska nu bara bort. Och nu ska det bli bostäder. Det ska bli hem för många människor som kanske aldrig får hitta den friden som jag vet att man kan finna i kyrkan. Så även fast min sorg är stor så kan det inte mätas med den tomheten folk måste känna för att dom inte har hittat det som jag, mamma och andra har gjort. En plats som man verkligen kan kalla sitt hem.

Författare Matilda Westberg
Atheneskolan klass 80